

[Udenrigsministeren]

Derfor gjorde jeg det hele tiden klart, at jeg opfattede de forskellige drøftelser, vi havde, både ved samråd i Udenrigsudvalget og ved uformelle morgenkaffemøder og andet i Udenrigsudvalget, som politiske forhandlinger med partierne. Og jeg er meget glad for, at hr. Erik B. Smith gør opmærksom på, at da vi på et tidspunkt i efteråret nåede frem til denne tanke om i et begrænset åremål at fastfryse bidraget til den multilaterale andel, så man ikke de store problemer deri.

Det er også korrekt, som hr. Erik B. Smith siger, at så blev der stillet uddybende spørgsmål om, hvad det så egentlig betyder; betyder det, at alle får det samme? Dertil svarede jeg ganske åbent: Nej, det betyder det ikke, det betyder, at nogle får noget mere, og så må andre jo få lidt mindre. Og det blev der lagt materiale frem om. Jeg havde opfattet det på den måde, at vi fortsat holdt diskussionen løbende. Jeg passede meget på ikke at fare ud i en offentlig debat om dette spørgsmål; jeg var klar over, at det var noget, der skulle lirkes på plads, og kontakterne blev fastholdt med diskussioner i Udenrigsudvalget. Jeg havde også gjort det klart, at dette ikke var noget, der behøvede at blive hastet igennem, men det er da klart, at jeg skulle lægge den rullende femårsplan frem; dér kunne vi da så have diskuteret fordelingerne.

Derfor var det en meget stor overraskelse for mig, da et flertal med Socialdemokratiet og SF i spidsen lige pludselig uden videre diskussion smækker en beretning på bordet i Udenrigsudvalget, der lukker af for videre diskussion. Det synes jeg ikke var særlig hjælpsomt, og derfor har hr. Erik B. Smith ganske ret i, at så sagde jeg på min egen lidt direkte måde på et møde i Ulandsrådet et par ord om, hvad jeg opfattede som en kustodeholdning til status quo-begrebet. Jeg sagde også, at så måtte vi tage diskussionen her i folketingssalen.

Men der er noget, der undrer mig, og dér kommer koordinationsproblemet måske ind i billedet. Det undrer mig, at hr. Erik B. Smith nu kan gentage, at han ikke ser noget problem i, at man fastfryser den multilaterale andel i nogle år for at ændre fordelingen, og så alligevel står her og læser et dagsordensforslag op, som lige præcis blæser på forsøget på at få lidt mere over til den bilaterale bistand. Hvis hr. Erik B. Smith så havde sagt: Vi kan acceptere

fastfrysningensbegrebet, men vi vil sikre, at det ikke kommer til at gå ud over de og de organisationer – fint, så er der noget at snakke om. Det er ikke det, hr. Erik B. Smith gør, næh, han kører nu pludselig frem med, at så skal det altså være status quo, der opretholdes.

Jeg ved ikke, om det skyldes fornærmelse over, at jeg kun bød på morgenkaffe, eller at jeg ville diskutere det sammen med de andre partier også; jeg ved ikke, om det er det, der ligger bag. Der er i hvert fald ingen sammenhæng i Socialdemokratiets holdning i denne sag.

(Kort bemærkning).

Erik B. Smith (S):

Udenrigsministeren skriver i finanslovsforslaget, at han vil indkalde partierne til drøftelse. Udenrigsministeren indkalder med relativt kort varsel til et møde om noget helt andetovre i Udenrigsministeriet, og vi var meget få, der var til stede. Så vidt jeg husker, var det Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre; der kom også nogle fra Fremskridtspartiet, og der var flere, men det må de jo så kunne bekræfte selv. Her siger udenrigsministeren, at han da gerne lige vil orientere om de planer, han har, og at det er meget moderat, det drejer sig kun om at fastfryse den multilaterale bistand. Jeg svarer: Det lyder ukompliceret, jeg vil opfordre til, at vi får indkaldt til en forhandling, hvor vi kan gå ned i problemerne. Så sker der ikke mere.

Under et møde med udenrigsministeren, hvor fru Ritt Bjerregaard og jeg var til stede, og hvor vi skulle tale om programsamarbejdslande, oplyste ministeren, at han havde Burkina Faso under overvejelse. Vi syntes, det var en god idé, det meddelte vi, og jeg opfordrede igen udenrigsministeren til en ny forhandling med Folketingets partier om ændret fordeling. Der skete ingenting. Så kommer jeg i besiddelse af et papir, der viser, at nogle af de FN-organisationer, Socialdemokratiet under ingen omstændigheder vil være med til at beskære bidraget for, får en væsentlig reduktion, og jeg skriver et brev – denne gang gennem Folketingets Udenrigsudvalg – som naturligvis betyder, at jeg opfordrer ministeren til at indkalde til forhandlinger med samtlige Folketingets partier. Hvad har reaktionen fra udenrigsministeren været? Ingen!